

**Gemma Punk O. Ciszt Apátnő 70 éves elöljáróságának jubileuma
Regina Mundi Apátság, 2016. december 17.**

Olvasmányok: Ter 49,2.8-10; Mt 1,1-17

*O Sapientia,
quae ex ore Altissimi prodisti,
attingens a fine usque ad finem,
fortiter suaviter disponensque omnia:
veni ad docendum nos viam prudentiae!*

*Ó, Bölcsesség!
Te a magasságbeli Isten ajkán születted,
elérsz a világ egyik végétől a másikig,
erővel és szelídséggel igazgatsz a mindenséget:
jöjj, taníts minket az okosság útjára!*

A nap, amikor a mi igen kedves Gemma apátnőnk 70 éve közösségének elöljárója lett, december 17-e, a karácsony ünnepéhez vezető hét első napja. Ezen a héten minden napot egy „Ó” antifóna jellemez, amelyek a születendő Messiás hét címét éneklik meg. Mindegyik azzal a Megváltóhoz intézett felkiáltással végződik: „Jöjj!”; és minden egyes ilyen „Jöjj!” azzal van megindokolva, amit majd az Ő isteni jelenlétével megvalósít a szívünkben, az életünkben, az egész világ életében.

Ennek az Emmánuel utáni fokozott vággyal teli hétnek első napján, az antifóna úgy szól Hozzá, mint Bölcsességhez, mint Bölcsességhez, amely a Magasságbeli ajkáról származik. Hiszen Ő az Isten Igéje, az Ő örök Szava, amely az Atya szájából származik, hogy megvilágosítsa és megmentse a világot. Az Ő országa valóban kiterjed a világ egyik végétől a másikig.

Nem a hatalom országa, hanem a szolgáló, életet adó szereteté. Jézus az a Király, aki a Keresztről uralkodik. Az irgalmasság Királya; pásztor Király, aki a történelem tragédiáin és drámáin keresztül elvezeti a népét az örök életre, az Atya Házába.

A mai nap antifónája jól kifejezi Krisztus országának a jellemzőit: „Ő erővel és szelídséggel igazgatja a mindenséget”. Jézusban az erő és a szelídség nem különböznek egymástól és nincsenek egymással ellentétben, mint e világ országainál. Őbenne a kettő egységben van, egybe esik. A keresztény paradoxon éppen az, hogy az erő és az alázat egybe esnek. A keresztény igazi ereje Krisztus alázata. És az, ami Jézusban ezt az ellentétpárt egymásnak megfelelteti, a szeretet, a Pásztor-Király juhait iránti szeretete. Krisztusnak megvan az ereje ahhoz, hogy megvédjen bennünket a farkastól és minden veszélytől, mert egészen a Kereszt végső megaláztatásáig szeret bennünket, egészen addig, hogy az életét adja értünk. Krisztus Feltámadása a Kereszt erejének a megnyilatkozása, a szolgálat erejének, az értünk életét adó jó Pásztor alázatos szeretete győzelmének a megnyilatkozása.

Csak ha tudatában vagyunk ennek a paradoxonnak, csak ha az Úr életében és halálában szemléljük ezt a misztériumot, csak ha mindig szemünk előtt tartjuk a húsvéti Krisztust, az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztust, aki az Egyház élő szíve, csak akkor követhetjük Őt az Üdvösség útján, az örök élet útján. És főleg csak akkor tudunk másokat is vezetni ezen az úton. Az antifóna ezzel a kiáltással zárul: „*Ó, Bölcsesség..., jöjj taníts minket az okosság útjára!*”

Az okosság az az erény, amelyet szent Benedek az apáttól kér, hogy az Üdvösség és az örök élet útján vezethesse a közösséget. Ez az a „*discretio*”, megfontolás, megkülönböztetés, amellyel az apát egyszerre hozzáigazítja a nyáj lépését a gyöngék gyöngeségéhez és az erők erejéhez, hogy mindnyájan az élet útját járják a közösségben, anélkül, hogy elbátortalanítaná a gyöngéket, vagy elsorvasztaná az erősebbek lendületét. A Regula azt kéri az apáttól, apátnőtől, hogy „mindig tartsa szeme előtt Szent Jákob bölcs mértéktartását, aki azt mondta: *Ha nyájamat a járásban szerfölött kifárasztom, egy nap alatt mind elhullanak*” (64,18; Ter 33,13). Itt is, csak amikor Krisztus szeretete az életünk ideálja, csak akkor válik lehetségessé ezeknek az ellentétes erőknek a kibékítése. És maga ez az egység válik fénné a világ számára, mert azt hirdeti, hogy semmi más nem teszi lehetővé bennünk a szeretet közösségét, hacsak nem Krisztus jelenléte, aki szavával és szeretetével megszabadít és vezet minket.

Krisztus valódi bölcsessége ugyanis a szeretet, az irgalmasság bölcsessége, amely lehetővé teszi a testvéri egységet. A mi Bölcsességünk pedig maga Krisztus, az Isten Fia, aki azért jött a világba, hogy Lelkének ajándéka által Istennek, az Atyának gyermekeivé tegyen bennünket.

Egy közösség, miként az egész Egyház, nem fejlődik ezért Isten felé vezető útján anélkül, hogy nem fejlődne az egységben. A keresztyén életben a cél egyben a középpont is.

Úgy van ez, mint Jézus hosszú nemzetségtáblájában, amelyet hallottunk. Ez egy időben megtett út, amely áthalad a századokon. Azonban Jézus eljövetele nem csak a cél, ami felé minden tart. Az Isten Fiának megtestesülése a világmindenség és a történelem állandó középpontja is. A Máté szerinti nemzetségi tábla nem annyira egy biológiai családfa, amely visszamegy Ádámgig és Éváig, hanem olyan családfa, amely Ábrahámgig megy vissza, tehát olyan családfa, amelyben az élet, amelyet tovább adnak, az Istenbe vetett hit. A hit bizalma köti minden egyes nemzedéket a Messiás megszületésének ígéretéhez. Minden nemzedék hittel tovább adja a másoknak az életet, és az életnek nem lenne értelme a hit nélkül.

Jákob áldásában is, amelyet fiainak ad mielőtt meghalna, ez a Jézus születésére irányuló vágy uralkodik. Ezért van, hogy Júda és az ő törzse kiváltságos szerepet kap:

„Nem vétetik el a fejedelmi pálca Júdától,
sem a vezéri bot az ő kezéből,
míg el nem jön az Eljövendő,
akinek a népek engedelmeskedni fognak.”

Az életnek és a hitnek ez a családfája, és Jákobnak ez az áldása már a miénk. Mi vagyunk meghívva arra, hogy tovább adjuk a Messiás-Király „fejedelmi pálcáját”, mi mindnyájan és minden egyes közösség, aki úgy halad át a világ történelmén, hogy továbbadja Isten Országát a Jézus Krisztusba vetett hit élete által, aki mindenki számára áldás.

Így hát valóban ezek az olvasmányok és ez az Advent utolsó hetének első napi liturgiája a leginkább alkalmasak arra, kedves Gemma Apátnő, hogy nagy hálával gondoljunk az ön 70 éves elöljáróságára. Ön megkapta annak a bölcsességnek az adományát, amely képes volt erővel és alázattal vezetni a rábízott nyáját, és abban az okosságban, amely lehetővé tette, hogy közössége úgy menjen át az öröm pillanatain és a megpróbáltatás pillanatain, hogy mindvégig megőrizze a testvéri egységet. Alázattal úgy vezette a többieket, hogy közben maga is követett olyan gondviselés adta pásztorokat, mint a kedves Emil atyát. Az egyházban ugyanis a legnagyobb bölcsesség az az alázat, hogy soha nem szűnünk meg tanítványok lenni. Egyre inkább tapasztalom a Rendben, hogy az vezet jól, aki tud engedelmeskedni, az tanít jól, aki tud figyelemmel hallgatni, az formálja jól a rá bízottakat, aki maga is mindig megmarad a formálódásban, az igazán atya és anya, akiben megmarad a gyermeki szív és lelkület, amely engedi, hogy világra szüljék a hitben és a Krisztusi életben.

Kedves Apátnő, ön tehát egy áldást adott tovább, egy áldást testesít meg a Nővérei, a Ciszterci Rend és az Egyház számára: Ábrahám hitének az áldását, Jákob okos bölcsességének áldását, Szűz Mária alázatosságának áldását, Istennek áldását, aki Jézus, Emmánuel, Velünk-az-Isten, hogy megmentsen bennünket és megmentse a világot.

Ezért az áldásért, kedves Gemma Apátnő, telve vagyunk hálával Istennek önért, és önnek Istenért!

*Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát*